

Egy isten visszatér.
Amikor a föld és az ég összeér.
A fekete nap alatt.

BLACK SUN

fekete nap

„Igazi mestermű!
Ilyen epikusfantasy-történetekre
van szüksége a világnak.”
– Peng Shepherd, bestsellerszerző

fine selection

NEW YORK TIMES *BESTSELLERSZERZŐ*

REBECCA ROANHORSE

REBECCA ROANHORSE

BLACK

SUN

fekete nap

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

1. FEJEZET

OBREGI-HEGYSÉG

A NAP 315. ESZTENDEJÉBEN

(10 ESZTENDŐVEL A KONVERGENCIA ELŐTT)

*„Ó, Nap! Árnyékod kegyetlen
Kormos a hús, feketéll a toll
Hová lett irgalmasságod?”*

• A TÖRÖK ÉJSZAKÁJA SIRALOMGYŰJTEMÉNY (részlet) •

MA ISTEN LESZ BELŐLE. Így mondta az anyja.
– Idd meg! – szólt neki az asszony, és felé nyújtott egy bögrét. A hosszú, keskeny edény halovány színű, krémes folyadékkal volt tele. A fiú beleszagolt. Az ablak előtt dús indákban kacskaringózó, mézes közepű narancsvirág aromája szállt belőle. De valami földes, édes illat is megcsapta az orrát. A harangvirágoké, amiket az anyja a hátsó kertben nevelgetett, ahova ő soha nem mehetett be játszani. Tudta, hogy az ital mást is rejteget, olyan dolgokat, amiket nem tud kiszagolni. Az anyja nyakában hordott kis bugyorból származó titkos anyagokat, amiktől fehér lett az anyja ujjá meg az ő nyelve is.

– Idd meg, Serapio! – noszogatta az anyja, és az arcához érintette a kezét. – Hidegen jobb. Ezt édesebbre csináltam. Így majd jobban benned marad.

Elvörösödött. Zavarba jött, ahogy eszébe jutott az okádás. Pedig az anyja figyelmeztette, hogy gyorsan hajtsa fel a reggeli adagot. De ő

tétovázott, és inkább kortyolgatta. Ki is kívánczozott belőle a tejszerű szirup egy része. Most viszont eltökélten bizonyítani akarta, hogy érdemes a feladatra, és már nem anyámasszony katonája.

Remegő kézzel megfogta a bögrét, és az anyja figyelő tekintete alatt az ajkához emelte. Keserű volt a hideg ital, de a reggeli adagnál valóban sokkal édesebbnek tűnt.

– Mindet! – pirított rá az asszony, amikor látta, hogy megfeszül a nyaka, és lejjebb ereszti a bögrét. – Máskülönben nem fogja tompítani a fájdalmat.

Erőt vett magán, és nyelt. Hátrahajtotta a fejét, hogy könnyebben csússzon az ital lefelé. Felfordult a gyomra, de legyűrte az érzést. Eltelt tíz másodperc, aztán még tíz. Diadalittasan nyújtotta vissza anyjának a kiürült bögrét.

– Az én bátor kis istenkém! – Az anyja dicsérő szavai hallatán, mosolya láttán áldottnak érezte magát.

Az asszony a közeli asztalra tette a bögrét, a kötélköteg mellé, ami-re hamarosan szükség lesz a lekötözéshez. A fiú a kötéltre nézett, majd a mellette lévő csonttűre és belfonalra emelte tekintetét. Azok is kelteni fognak.

Veríték ült ki homloka felső ívére, sötét hajfürtjei a fejbőréhez tapadtak, noha hűs levegő járta át a szobát. Bátor volt, amennyire egy tizenkét esztendő fiú bátor lehet, de a tű láttán azt kívánta, bárcsak minél hamarabb hatna az a bénító méreg.

Az anyjának feltűnt az aggodalma. Biztatóan megveregette a vállát.

– Büszkévé teszed az őseidet, fiam. És most... mosolyogj rám!

Rámosolygott, kivillant a fogsora. Az anyja felvett egy kis agyagedényt, és belemártotta az ujját. A vörös massa megfestette a bőrét. Közelebb intette magához. Serapio az asszony felé hajolt, mire az a fogsorára dörzsölte a festéket. Semmi ízt nem érzett, de nem tudta kivenni a fejéből azoknak a rovaroknak a látványát, amiket az anyja beleörölt a festék alapjául szolgáló diótejbe. Az asszony összeráncolta a homlokát, amikor egy csepp vérvörös festék az ölébe hullott. A tenyere húsos felével letörölte.

Egyszerű fekete öltözéket viselt, alja a kópadlót súrolta. Erős bar-nakarja kilátszott a ruha alól. Derékig érő fekete haja lazán omlott a

hátára. Varjútollakból készült, éjfekete nyakpántja ugyanolyan vörös festékkel volt kidíszítve, mint amelyet fia fogára kent.

– Apád azt hitte, megtilthatja, hogy viseljem – jegyezte meg az asszony nyugodt hangon, ám a fiú kihallotta hangjából a fájdalmat, a nélkülözés és bánat ütötte réseket. – Nem érti meg, hogy az őseim és azok ősei is így csinálták. De nem akadályozhat meg egy Kormos Varjú nőt abban, hogy a varjúisten iránti tisztelete jeléül magára öltse ezt a ruhát, főleg nem egy ilyen szent napon, mint amilyen a mai.

– Fél tőle – szólalt meg a fiú, anélkül, hogy átgondolta volna, mit mond. Bizonyára a mérég oldotta meg a nyelvét. Máskülönben soha nem mert volna ilyen szavakat kiejteni a száján.

Az anyja pislantott egyet, látszott rajta, hogy meglepte a fia meglátása. Aztán megvonta a vállát.

– Meglehet – felelte. – Az obregi nép sok mindentől fél, amit nem ért. Most pedig maradj mozdulatlan, amíg nem végzek.

Anyja gyorsan dolgozott. Kárminvörösre festette a fogsorát. Úgy nézett ki, mintha vér borítaná a száját. Az asszony elmosolyodott. Az ő fogai is olyanok voltak. Igaza volt az apjának, hogy féltette asszonyát ettől, gondolta a fiú. Így erősnek, hatalmasnak tűnt. Egy isten szolgálójának.

– Fáj a hátad? – kérdezte az anyja, amikor visszatette a festékes edényt az asztalra.

– Nem – hazudta.

Az anyja hajnalban belekarcolta a haahan jelet. Felébresztette, megittatta vele az első bögre mérget, és azt mondta neki, eljött az idő. A fiú kötelességtudóan a hasára fordult, az asszony pedig nekilátott.

Különleges pengét használt, a fiú még soha nem látott olyat. Vékony volt, és nagyon éles. Az anyja beszélt hozzá, miközben csinálta. Elmondta neki, hogy ha a klánjában lenne, valamelyik szeretett nagybátyja vagy unokatestvére több hónapon, akár több éven át karcolná bele a haahanját. De most arra nem volt idő, ezért aznap kellett az anyjának elvégeznie. Aztán a nagy varjúistenről mesélt neki történeteket, és közben íves vonalakat – varjúszárnyakat – karcolt a vállába és lefelé az oldalsó hátizmaira. A fiút égette a rajz, mintha az ujját tartaná tűzbe. Talán mert nem itta meg a teljes italmennyiséget. De nyögés nélkül

túrta a fájdalmat. Ezt követően az anyja felültette, és a nyaka tövénél egy varjúfejet karcolt a bőrébe. A varjú csőre egészen a mellkasáig lenyúlt. Úgy nézett ki, mintha nyakláncot viselne. Ez a rész tízszer anynyira fájt, mint a szárnyak bekarcolása, és csak azért nem üvöltött fel, mert félt, nehogy az anyja véletlenül elvágja a torkát a váratlan mozdulattól. Tudta, hogy az anyja népében azért szokás magukra karcolni a szimbólumot, hogy örökre emlékezzenek arra, ami elveszett. Büszke volt, hogy viselheti a haahant, mégis könnyek áztatták az arcát.

Amikor az anyja végzett, kritikus szemmel vette szemügyre művét.

– Most már fel fognak ismerni, ha hazamész, még akkor is, hogyha túlságosan is obreginek látszol.

Csíptek a szavai, kiváltképp azért, mert aközben mondta ki őket, amikor karcolta a bőrét. Nem mintha nem szokott volna hozzá ahhoz, hogy megbámulják. A többi gyerek folyton gúnyolta a se ilyen, se olyan kinézete miatt.

– Obregi rossz hely? – Most, hogy a méregtől továbbra is bátornak érezte magát, fel merete tenni ezt a kérdést.

Kétségkívül ez a vidék jelentette számára az egyetlen otthont, csak ezt ismerte. Ám azt mindig is tudta, hogy az anyja idegennek számít itt. A messzi Tova városában született, és a Kormos Varjú klánhoz tartozott. Az apja viszont obregi származású lord. Az ő őseinek otthonában éltek, azon a családi birtokon, amit napszámosok műveltek. A fiú obregi nevet kapott. Göndör hajtincseit és sápadtabb bőrét apjától örökölte, az ő népére volt jellemző. A keskeny szem, a széles száj és arcsont az anyai érvonalból jött.

– Nem, fiam, dehogy rossz – ripakodott rá az asszony. – Ez az élet, ez a hely tartott biztonságban téged, amíg vissza nem tudsz térni Továba – tette hozzá, és körbemutatott a hideg kőfalakra, a gazdag szöttesekre, ki a havas hegyekre, az egész obregi népre.

Mi fenyegetett? Meg akarta kérdezni, de helyette ezt mondta:

– Mikor térek vissza?

Anyja sóhajtott, kezével a combjára nehezedett.

– Nem vagyok égi toronybeli Figyelő – felelte a fejét csóválva –, de úgy vélem, hamarosan.

– Egy hónap? Egy év? – erősködött a fiú. A *hamarosan* bármit is jelenthetett.

– Nem feledkeztek meg rólunk – biztosította az anyja ellágyult arccal, és hátrasimította fia elszabadult, homlokába hullott hajtincseit. Szeretettől csillogó, sötét tekintete tetőtől talpig megmelengette a fiút. Lehet, hogy az apja ijesztőnek találta ezt a kinézetet, de ő gyönyörűnek látta az anyját.

Árnyékok suhantak végig a padlón. Az asszony hátranézett a vállá fölött, ahogy a délutáni fény szokatlan színt öltött.

– Eljött az idő. – Felállt, arca kipirult az izgatottságtól. Kinyújtotta a karját. – Készen állsz?

A fiú már nem volt olyan kicsi, hogy kézen fogják, mint egy kisbabát, de annyira rettegett attól, ami következik, hogy anyja kezébe csúsztatta a tenyerét, és ujjait szorosan az ujjaira fonta. Így keresett némi biztonságot. Az asszony a kőterasra vezette. Lúdbőrös lett a bőre az évszakvégi szelektől.

Szemet gyönyörködtető látvány fogadta odakint. Onnan, ahol álltak, be lehetett látni az egész völgyet, ami még a múltó ős arany- és bíborszíneiben pompázott. A háttérben csipkés szélű, örök jég borította hegyek magasodtak. Számptalan délutánt töltött idekint. Figyelte a sólymokat, ahogy a völgy peremén ülő falu fölött köröztek, a sziklapárkányról kavicsokat dobált a mélybe, és nézte, ahogy az alatta elterülő köveken porrá őrlődnek. Kedves emlékek, szívmengető gondolatok otthona volt számára ez a vidék.

– Sok a felhő – bosszankodott az anyja, kezét továbbra is a fia keze köré fonva –, de látod? Ahogy készülődünk, az idő is változik! – Elmosolyodott, kivillant vérszínű fogsora.

Igaza volt. A fiú figyelte, ahogy az égbolt kitisztul, és előtűnik a foszlott karimájú nap, ami úgy lapult a hegycsúcsokra, akár egy lanyha, vizenyős labdacs. Az ég sötétségbe burkolózott körülötte.

A fiú szeme riadtan elkerekedett. Az anyja mondta neki, hogy ma eljön a varjúisten, de nem gondolta, hogy a látványa ennyire ijesztő lesz.

– A napba nézz, Serapio! – szólalt meg az asszony lélegzet-visszafojtva. – Azt figyelj erősen!

Szót fogadott. Rémműlten figyelte, ahogy a nap egyre fogy.

– Mama... – szólalt meg az ijedtségtől elvékonyodott hangon, amit szörnyen restellett.

– Le ne vedd róla a szemed! – figyelmeztette az asszony.

Nem fogja. Hiszen kibírta, amit az anyja kése és mérge művelt vele, és azt is zokszó nélkül fogja tűrni, amit hamarosan a tű tesz. Mit neki egy fogyatkozó nap!

Mégis csípte a szemét a könny.

– Tartsd rajta a tekintetedet! – mormogta az asszony, és megszorította a kezét.

Égett a szeme, de az anyja a szemhéjára tapasztotta az ujjait, úgy tartotta nyitva. Feljajdult, annyira sajgott a szemgolyója, és nem akarta, mégis ösztönösen megugrott. Az asszony az ujjait a fiú állába mélyesztve satuba fogta a fejét a két keze között.

– Figyelned kell! – kiáltotta, mire ő engedelmesen végignézte, ahogy a varjúisten bekebelezi a napot.

Amikor csak egy reszkető, narancsszínű tűzkarika maradt a sötétlő lyuk körül, az asszony elengedte a fiút.

Az már nyúlt is az égő szeméhez, hogy megdörzsölje, de az anyja elcsapta onnan a kezét.

– Nagyon bátor voltál! – mondta. – Most már nem kell félned.

A mélyen lappangó pánik kezdett felkúszni a gerince mentén, ahogy eszébe jutott, mi következik. Anyja mit sem vett észre ebből.

– Igyekezzünk! – nógatta fiát, és betessékelt a házba. – Addig kell végeznünk, amíg a varjúisten az uralma alatt tartja a világot.

A magas támlájú székbe ültette a fiát, akinek kezdtek elnehezülni a végtagjai, és kóválygott a feje. Kétségtelenül hatott a mérég. Az elhatalmasodó pánik alig hallható, rémműlt nyögésbe fulladt.

Az asszony a szék lábához kötözte a fiú lábát, majd addig tekerte körbe a testét, amíg a fiú már mozdulni sem bírt. Perzselte a bőrét a haahan friss sebhelyeihez dörzsölődő kötél.

– Tartsd csukva a szemed! – figyelmeztette az asszony.

A fiú így is tett. Egy másodperc múlva valami nedves nyomódott pillái ívére. Hideg volt, lefagyott tőle a bőre. Olyan nehéznek érezte a szemhéját, hogy azt hitte, soha többet nem tudja felnyitni.

– Jól figyelj arra, amit mondok! – szólalt meg az anyja. – Az emberi szem hazudik. Nem hallgathatsz e csalfa szervre! Meg kell tanulnod nélküle látni a világot!

– De hogyan?

– Majd megtudod. Ez segíteni fog. – Érezte, hogy az anyja valamit a zsebébe csúsztat. Egy bugyrot, olyat, amelyet ő is a nyakában hordott. Éppen elérte, és ahogy tapogatta, úgy tűnt, finom port tartalmaz. – Ezt rejtse el, és csak akkor használd, amikor szükséged lesz rá!

– Honnan fogom tudni, mikor lesz rá szükségem? – kérdezte a fiú aggodalmasan. Nem akart kudarcot vallani az anyja előtt.

– Meg fogod tanulni, Serapio – válaszolta a nő gyengéd, ám határozott hangon. – És amikor megtanultad, haza kell térned. Továba. Ott fog kinyílni ismét a szemed, és ott fogsz istenné válni. Érted?

Nem, nem igazán értette, de azért igennel felelt.

– Velem jössz? – kérdezte.

Az anyja lélegzete elakadt, és ez a hang jobban megijesztette, mint bármi, amit az asszony aznap tett.

– Mama?

– Sss, Serapio! Túl sokat kérdezel. Mostantól a csend a legnagyobb szövetségese.

A tű átbökte a szemhéját, de alig fogta fel, mi történik. Érezte, hogy az öltések lezárják a szemét, érezte, hogy a fonal átfűződik a bőrén. A korábban elnyomott pánik újra utat tört magának, immáron erőteljesebben. Megrándult a széken, amitől húzódtak, égtek a sebek, de a kötél szorosan lefogta, a drogok pedig erőtlenné tették az izmait.

Ekkor dörömböltek az ajtón. Mindketten összereztek.

– Nyisd ki az ajtót! – hallatszott a kiáltás, olyan hangosan, hogy belemegtek a falak. – Ha egy ujjal is bántottad azt a fiút, esküszöm, a fejedet veszem!

Az apja volt az. Arra gondolt, kikiabál neki, hogy tudassa vele, minden rendben. Hogy követnie kell a varjúistent, és hogy ezt is akarja tenni. Hogy az anyja soha nem bántaná őt.

Az asszony mit sem törődött a fiú apjával és annak fenyegetőzésével, csak tovább folytatta.

– Mindjárt kész.

– Saaya, kérlek! – könyörgött apja megtört hangon.

– Sír? – kérdezte aggódva a fiú.

– Sss! – Meghúzta a fiú bal szemhéjának csücskét, elcsomózta a fol-
nalat.

Egy pillanatra a fiú homlokához érintette az ajkát, és gyengéden vé-
gigsimított a haján.

– Egy gyermek egy idegen helyen egy idegen férfinak – dűnnyögte.
Serapio tudta, hogy az anyja magában motyog. – Mindent megtettem,
amit kellett. Még ezt is.

A *még ezt is* arra vonatkozott, amit ma végig kellett szenvednie, tud-
ta jól. És akkor először felmerült benne a kétely.

– Miért, mama? Ki kért meg erre? – Annyi mindent nem értett
még, amiket az anyja nem mondott el neki.

Az asszony megköszörülte a torkát. Megmozdult a levegő, ahogy
felállt.

– Nekem most mennem kell, Serapio. Neked pedig ki kell tartanod.
De számomra eljött az idő, hogy kövessem őseimet.

– Ne hagyj el!

A nő lehajtotta a fejét, a fülébe súgott. Egy titkos nevet. A fiú való-
di nevét. Megremegett.

Aztán az asszony arrébb lépett. Hallotta, hogy a nyitott terasz felé
tart. Fut. De hova fut? Hisz a teraszon túl semmi más nincs, csak a tá-
tongó szabad ég.

És a fiú tudta. Az anyja azért szaladt, hogy a magasba szálljon.

– Mama! – üvöltötte. – Ne!

Próbálta kinyitni a szemét, de az öltések nem engedték. Meg se
moccant a szemhéja. Az arcához akart kapni, de a kötelek szorosan tar-
tották, az italtól pedig eltorzult az idő.

– Fiam! – kiabált az apja. Hatalmas csattanás, hasadt a fa. Az ajtó
bedőlt.

– Mama! – ordította Serapio. – Gyere vissza!

De hiába könyörgött. Anyja már messze járt.

2. FEJEZET

CUECOLA VÁROSA

A NAP 325. ESZTENDEJÉBEN

(20 NAPPAL A KONVERGENCIA ELŐTT)

„Borban úszik a teek, ha nem vízen.”

• TEEK MONDÁS •

RICSAJ BORZOLTA FEL CUECOLA KORA HAJNALI CSENDJÉT. Gyümölcs-árusok lepték el az utcákat, hogy kiáltozásukkal kicsalogassák a népet, és túladjanak az aznapi főzetten. Harsány lármájuk mindenhova elért: keskeny sikátorokba és tágas terekre, a pórnépnek otthont adó, szerény, szalmatető, ovális kunyhókba és a kalmárlordoknak fényűző kényelmet kínáló, többszintes kőkastélyokba. Kiáltásaik körbefonták az óriási négyoldalú piramisokat védelmező, jaguárfejű sztélét, és keresztülsuhantak a fedelmi labdajátékoknak helyet adó pályán, ami a pirkadat félhomályában üresen kongott. Még a sírokon, a piactereken, a szertartáshelyeken és a városfalakon túl is bezengték a reggelt. Egészen addig szálltak, amíg az áldott tudatlanságból alig magához térő Xiala fülébe is eljutottak.

– Kussoltassa el már valaki őket! – mormogta, arcát a hideg, mocsos padlóhoz szorítva, amin aludt. – Hasogat a fejem tőlük.

Várt. Amikor senki még csak a füle botját sem mozdította, ismét megszólalt, immáron kicsit erélyesebben.

Válaszul valaki jól bordán rúgta. Nem erősen, de ahhoz eléggé érezhetően, hogy felhördüljön, és résnyire nyissa a szemét, hogy megnézeze, ki tette.

– Inkább te kussolj! – szólalt meg az elkövető. Egy, a lánynál kétszer idősebb, vézna nőszemély volt az, arca bal oldalán hosszú vágás, nyakán csúf sebhely éktelenkedett. – Nagyobb zajt csapsz, mint azok.

– ...nnnnnem – dűnnyögte Xiala, és igyekezett nagyon szépen nézni az idegenre. A piszoktól összeragadt az ajka. Nagy nehezen felemelte az egyik kezét, és megtörölte a száját. Csak utána nézett jobban körbe, hol is tartózkodik. Sötét, nyirkos falak, farácsos ajtó a nyitott bejárat helyén. Testszag tespedt a levegőben, a padló kaktuszszőrtől ragadt. Mindenfelé nők heverték. Néhány szerencsésebb rongyos gyapjútakaróban kuporgott a hidegben. Az egyik sötét zugban valaki halkán sírdogált.

– Rohadt élet! – bukott ki Xialából, és nagyot sóhajtott. – Már megint egy tömlőc.

A rugdosó vézna perszóna felvihogott. Foghíjas volt. A két metszőfoga hiányzott, és alulról is egy. Xiala azon tűnődött, vajon elszuvasodtak, vagy a nő eladta őket. Merthogy ez utóbbit is simán kinézte belőle.

– Hát nem egy kalmárlord háza, az egyszer biztos! – bökte oda a nőszemély vigyorogva.

– Hála érte az alacsonyabb rendű isteneknek! – jegyezte meg erre Xiala, és ezt komolyan is gondolta. Ki nem állhatta a lordokat. Az igazat szólva pont amiatt került ide, még ha közvetve is, hogy egy olyan-nak dolgozott. Ha lord Pech nem nézte volna bolondnak, nem kellett volna behajtania az óceánba. Még annyit se várt, hogy lássa, kimenekítik-e. Fogta magát, és irány egy sziklakocsmá. A Pech-féle uraságok túl alantas helynek tartották azokat a kőbe vájt lebujokat, így nem kellett tartania attól, hogy utánamegy. Csömör járta át, amiért becsapták, és ilyen sanyarú a sorsa, ezért úgy határozott, inni fog. Nem mint ha más esetben másként döntött volna, de úgy vélte, egy jó ürügy sosem árt.

Próbálta ülő helyzetbe feltolni magát, de túl hirtelen mozdította meg elgémbereedett testét. A jó ürügyeknek általában az lett a vége, amit ezúttal is: forgott vele a mindenség. Xiala mindkét kezét a fejére

tapasztotta, próbálta megállítani a világ pörgését. Fájdalmasan sajgott a bőr az ujjpercein. Lenézett a jobb kezére, látta, hogy dagadtak és vörösek az ujjai. Minden bizonnal megütött valakit, de Cuecola összes kakaóbabjáért sem tudta volna felidézni, vajon ki lehetett. A fogatlan perszóna akkorra már hahotázott.

Xiala megrázta sajgó kezét, és jól mulató cellatársára szándékosan fittyet hányva lábra állt. Végigtapogatta a ruháját, leltárba vette, mi hiányzik. A töre, de ezen meg sem lepődött. A tárcája, ami szintén nem volt fura. De a ruhája nem szakadt el, szandál is volt a lábán, így azt mondta magának, legyen hálás. Hiszen nemegyszer fordult elő olyan, hogy egy részeges éjszaka után még ennyije sem maradt.

Átlépdelt a körülötte heverő alvó alakokon, és még csak arra sem vette a fáradságot, hogy egy bocsánatkérés erejéig kinyissa a száját, amikor véletlenül belebotlott egy kézbe vagy belerúgott egy hátba. A legtöbb nő észre sem vette, mert aludt vagy még mindig bódulásig részeg volt. Xiala megnyalta száraz, repedezett ajkát. Mit nem adott volna egy kis piáért! *Még mit nem, mondott ellent saját magának. Hát nem az előbb állapítottad meg, hogy mindig az ivászat juttat ide? Nincs több szesz! És nincs több kalmárlord.*

Ez utóbbit a nyomaték kedvéért tette hozzá, de tudta, hogy egyik fogadalmát sem fogja sokáig tartani. Végére is tengerész, és a matrózoknak ahhoz, hogy életben maradjanak, kalmárlordokra és alkoholra van szükségük.

Odaért a rácsos ajtóhoz, és próbaképpen meglökte, kinyílik-e. Az meg se mozdult, így Xiala arcát a rácsok közé préselve kukucskált ki a kora hajnali sötétségbe. Egy udvart látott. Kültéri világítás híján csak homályosan tudta kivenni a részleteket. Úgy nézte, a vele szemben elhelyezkedő épület egy téglalap alakú kőtömb, a közte és az épület közötti nyitott terület pedig egy üres tér. Balra is, jobbra is cellák sorakoztak, de hogy azokban is tartózkodtak-e foglyok, azt nem tudta megállapítani. Mindenesetre úgy tűnt, ő az egyetlen, aki ébren van. No, meg persze az a nő, aki kinevette.

Még mindig hallotta a gyümölcsárusokat, de ahogy távolodtak, a kiáltásuk egyre halkult. Helyüket a pálmák között kergetőző szél zizegése és a fészkeikben ébredező erdei tyúkok ismerős csivitelése vette

át. Frissen préselt papaja aromája, nyúlánk, éjjel nyíló virágok illata töltötte meg a levegőt. És mindenekfelett a tenger sós zamata.

A tenger.

Már a gondolata is vigasztalóan hatott Xialára. A tengeren érezte magát a legboldogabbnak. Ott nem léteztek a szárazföld, a börtönök és a lordok okozta bajok. Bárcsak visszajuthatna egy hajóra! Minden helyrebillenne.

De először innen kellett kijutnia.

– Örök! – kiáltott, és belehunyorogott a sötétségbe. Senkit nem látott, de öröknek biztosan lenniük kellett. Kitárt tenyérrel rácsapott a rácsra. Az meg se nyikkant. Ismét kiáltott, de csak a madarak és a szél felelt. Kellott valami, amivel zajt kelthet, amivel magára vonhatja a figyelmet. De a ruháján kívül semmije sem volt. Széles szárú fekete nadrágot viselt, ami rafinált szabása miatt hasonlított a cuecolai nők számára illendőnek tartott viselethez, a szoknyához. Csíkos huipilszöttes felsőjét egy kendővel fogta össze a derekán. A rojtos kendő az egyik oldalon rálógott a csípőjére. Zajkeltésre egyik ruhadarabja sem volt alkalmas.

Toppantott egyet a padlón, gondolkodott. A szemét forgatta, hisz annyira kézenfekvő volt a megoldás. Bal lábát kicsúsztatta a szandálból, majd felkapta a börtalpu lábbelit. Átolta a rácson, és azzal kezdte ütögetni. Ezzel a zajjal már elégedett volt.

– Örök! – kiáltotta újra, ezúttal a rácson csattanó bőr lármájának kíséretében.

Bosszús, zsémbes dohogás hallatszott mögüle, de ő még az addiginál is hangosabban folytatta a zajkeltést.

Két ajtóval arrébb végre megmozdult egy árnyék a falnál. Egy egyenruhás nő indult felé komótosan. Látszott rajta, hogy esze ágában sincs sietni. Xiala erre még erőteljesebben verte a szandálját a rácshoz, hátha ezzel iparkodásra bírja a nőt. Az ör arca feltűnt a gyér fényben. Ingerülten hunyorogott és szorította össze a száját. Mihelyt közelebb ért, kicsapódott a keze, mint valami kígyó, és hörögve kikapta a szandált Xiala kezéből.

– Mi a fenét művelsz?

– Felkeltem a figyelmedet – felelte Xiala felemelt állal. – Kiengedhetsz.

Az őr felhorkant.

– Arra ugyan várhatsz!

Xiala összeráncolta a homlokát.

– Ugyan miért? Hisz kijózanodtam. Nem fogok több bajt keverni. Eressz utamra!

Az őr szája ronda vigyorra húzódott.

– Itt maradsz, amíg a tupile el nem dönti, mihez kezdjen veled.

– Mihez kezdjen velem? – Aggodalom szaladt végig Xiala gerince mentén. Halvány emlékei maradtak csak az előző éjszakából. Azt hitte, az utcán szedték össze, és azért hozták be ide, hogy kialudja magából a piát. Nem töltötte el büszkeséggel, de nem először és nagy eséllyel nem is utoljára történt ilyen vele. Ám az őr célozgatásából sejtette, hogy ezúttal egy nyilvános lerészegedésnél és egy rosszul elsült pofonnál többről lehet szó. Talán Pech rinyált. Xiala elnyomta magában az egyre erősödő félelmet.

– Eressz ki! – követelte. Úgy döntött, erélyes stílusra vált. – Egy hajó csak rám vár, hogy végre kifuthasson!

Az őr szaggatottan felröhögött.

– Ó, egy hajó? Akkor hát matróz vagy? Nem, nem, inkább kapitány? Várj csak, dehogy! Hiszen te egy kalmárlord vagy személyesen! A Hetek Házának egyike! – Harsányan felnyerített.

Xiala elvörösödött. Valóban nevetségesen hangzott, de az igazság gyakran tényleg nevetséges.

– Kapitány – szólalt meg, és igyekezett kellő felsőbbrendűséget mutatni. – És ha nem jelenek meg a kikötőben, hogy kihajózzak, a lord nagyon bosszús lesz. Te pedig azt nagyon meg fogod bánni!

– Ó, de mennyire meg fogom bánni! De addig... – A karja alá csapta Xiala szandálját, és sarkon fordult.

– Hé! – kiáltott Xiala. – Add vissza a szandálomat!

– Majd ha a tupile megérkezik! – felelte az őr egy vállrándítással, és elsétált. – És jobb, ha csendben meghúzod magad, mert ellátom a bajod!

Xiala figyelte, ahogy az őr alakja beleolvad a félhomályba. Megborzongott. Csak ekkor tűnt fel neki, milyen csípős az idő. Lekuporodott, és előredőlt, hátha úgy egy kicsit felmelegítheti magát. De az itt nem ment. Végül aztán feladta, és immáron félig meztláb visszacsoszogott a cella mélyébe a padlón alvó nők labirintusán át. Keresett magának egy üres helyet a fal mellett. Leroskadt, átkulcsolta a térdét, lehajtotta a fejét. Nem tehetett mást, csak várt.

Nem kellett sokáig várnia.

Egy óra sem telt el, amikor zajokra és mozgásra lett figyelmes a cella előtt. Felemelte a fejét, hogy jobban ki tudja venni, mi történik. Néhány nőszemély, aki addig aludt, felébredt, és odament a rácsos ajtóhoz, hogy megnézzze, mi folyik odakint. Bármit láttak is, azonnal visszasiettek, lefeküdtek a földre, és úgy tettek, mint akik még alszanak. Nyilvánvalóan el akarták kerülni azt, ami következik, legyen az bármi. Xiala a nyakát nyújtogatta. Félelem járta át, ámbár csak attól tartott, hogy nem tud újra hajóra jutni.

Egy alak tűnt fel. Középkorú, zömök testalkatú férfi, erős csontozatú arcát, szigorú tekintetét búraként keretezte fekete haja. Vállpántot viselt, amiből rögtön kiderült, hogy ő a tupile. Xiala gyomra összeugrott. A börtönparancsnok korántsem tűnt könyörületesnek.

Aztán egy másik férfi is megjelent. Ő jóképű volt, magas és izmos, nem olyan girhes, mint a fogatlan perszóna, és nem is olyan tömzsi, mint a tupile. Elegáns ezüsttincsek bújtak meg a nemesek módjára fejtetőre kontyolt hosszú, fekete hajában. Fehér öltözéket viselt: térdig érő ágyékkötőt, az egyik vállát eltakaró köpönyeget, amiben jól látszott, mennyire izmos és ápolt. A ruha durva anyagból készült, és az aktuális divattal ellentétben sem hímzés, sem egyéb dísz nem ékesítette. Szerénységről és áhítatról árulkodott, de a férfi nyakában lévő jade nyaklánc meg a fülében és a csuklóján viselt drága ékszerek ennek pont az ellenkezőjét sugallták. Még ebben a rothadó börtönben is ragyogott, és csak úgy áradt belőle a kellem, a magabiztosság. És mindekelőtt a jó mód.

Minden bizonnyal kalmárlord, a nemesi osztály egyik ifja, a Hetek Házának egyike, gondolta Xiala.

Zsigerből utálta.

A lord, mintha csak megérezte volna Xiala méregető tekintetét, kiváltképp az ellenszenvét, felnézett a tupilével folytatott halk társalgásából. Amikor összetalálkozott a tekintetük, elmosolyodott. Igazi kígyómosollyal. Kedvesnek látszott mindazok számára, akik nem tudták, hogy méregfogakat és mérget takar.

– Ő az – szólt a kalmárlord, és alig láthatóan Xiala felé biccentett.

Xiala egyik fele azt kívánta, bárcsak elnyelné a föld, de arra sokkal inkább vágyott, hogy kikerüljön innen. És ez a férfi jelentheti számára a szabadságot. Így aztán felállt, kihúzta magát, amennyire tudta, leporolta ruhájáról a tömlöc mocskát, és próbált mindent megtenni annak érdekében, hogy ne úgy nézzen ki, mint egy börtöntöltelék.

A tupile összeráncolta a homlokát, vetett egy röpke pillantást Xiala felé, aztán visszanézett a férfira.

– A vádak súlyosak, lord Balam – szólalt meg nyugtalanságot sugalló, fojtott hangon. – Nem tekinthetek el ettől. Végtere is a törvény mindenkire vonatkozik, nemesre, köznépre egyaránt.

– Természetesen – mondta erre lord Balam –, és maga csak a dolgát végzi. De talán segíthetek, hogy merre tekintsen.

A tupile kezébe nyomott valamit, de Xiala nem látta, mi az.

A köpcös férfi azonnal összezárta a markát.

Balam a tupilére emelte elbűvölő tekintetét.

– Megértem, hogy aggódik – mondta, és két kézzel szorosan átfogta a férfi két kezét. – És tudom, hogy a fogoly büntetést érdemel. De ha az én szolgálatomban fog állni, nemigen lehet rabszolgaságra ítélni.

– Az ő tetteiért már nem rabszolgaság jár, lord – hadarta a tupile. – Ezek főbenjáró bűnök.

Xiala levegőt sem kapott. Vizek anyja! Nem akarta megölni Pechet, amikor tengerbe hajította. Az meg ugyan már ne az ő hibája legyen, hogy a lord nem tud úszni.

– Részegség – folytatta a tupile –, nyilvános helyen mutatott fellejtés, meghívás nélküli megjelenés mások otthonában. Házasságtörés vádja egy nőv...

Ó. Nem Pech. Egyáltalán nem Pechről volt szó.

Xialának lassan derengeni kezdett. Arra még tisztán emlékezett, hogy belépett abba a hangzavarral teli kocsmába. Még az első italra is. Aztán a másodikra, ahogy az ánizs csípte a nyelvét. És ott volt az a nő, virágokkal a hosszú hajában, a huipilje felfedte póre vállát. Együtt nevettek, táncoltak és... Ó, hét pokol! Tisztán emlékezett mindenre. A nő házába mentek, és egészen addig jól is alakult minden, amíg a férje haza nem ért. Xialának halvány emlékképei voltak arról, hogy képen vágta a férfit. Hát emiatt sajgott a keze. De csak azért történt így, mert a férfi eltorlaszolta az ajtót, és üvöltött vele. A többi csak foszlányokban maradt meg az emlékezetében. Biztos az az alak csukatta le. Miatlant került ide. És ezért várt rá halálos ítélet.

Meg kellett volna rémülnie a tupilétől, a törvényeitől és az igazságtalan joggyakorlattól, de Xiala mégsem félt. Tudta jól, hogyan működnek a dolgok Cuecolában. Felkeltette a lord érdeklődését, ami azt jelentette, hogy vesztül jó. De mire olyan vesztül jó? Egy gazdag ember észre sem veszi a magafajját, hacsak nem akar valamit tőle.

Miután a két férfi lezárta az alkudozást, az örnek parancsba adták, hogy nyissa ki a cella ajtaját, és vezesse elő a szóban forgó rabot.

Xiala nyitotta a száját, de kéretlen megmentője, lord Balam a tekintetével beléfojtotta a szót. Egy pillanatig csak nézte Xialát, a szeme egyre jobban elkerekedett. Xiala dacosan felszegte az állát. A férfi tekintete aztán a lábára szegeződött.

– Hol a másik lábbelije? – tette fel a kérdést.

Az őr erre előcsoszogott, és dűnnyögő magyarázkodás közepette átadta a szandált. Xiala küzdött, hogy visszafogja magát, nehogy kitörjön belőle a kárörvendés.

Nem telt bele sok idő, és már vezették is kifelé a cellákkal teli udvarról. Hatalmas sóhaj szakadt fel belőle. Kiszabadult.

Megfordult a fejében, hogy azon nyomban kereket old, de fogalma sem volt, merre keveredett előző éjszaka. Ismeretlennek tűnt a környék, de tipikus vidéki jelleget mutatott. Tojás és kukoricalepény illata járta át a levegőt. Xiala egészen biztos volt abban, hogy még mindig érzi a gyümölcsárúsok citrusait is, noha egyetlen árust sem látott. Korgott a gyomra. Arra sem emlékezett, mikor evett utoljára. Egyszeriben

farkaséhes lett, de igyekezett legyűrni az érzést. Ha enni akar, ahhoz meg kellene kérnie Balamot, hogy adjon neki pénzt. Márpedig azt nem akarta. Addig semmiképpen sem, amíg ki nem deríti, mi a férfi célja.

– Ki...? – kezdett bele a kérdésbe.

– Maga miatt jöttem Kuharanba – vágott közbe Balam. Kelleme-sen dallamos hangon beszélt, és olyan könnyedén ejtette ki a szavakat, mintha csak egy baráttal élcelődne. – Pedig nem kedvelem ezt a helyet.

– Ki maga? És mi a fészkes fene az a Kuharan?

A férfi felemelte a kezét, és körbemutatott.

– Ez itt Kuharan. Egy kis földművelő közösség, nem messze a várostól. Hát nem emlékszik, hogy idejött? – A férfi pillantása arra utalt, hogy nagyon is jól tudja a választ. Xialának valóban fogalma sem volt a történetekről. Elvörösödött. – Örüljön, hogy így történt – folytatta Balam. – Egy városi hivatalnokot biztosan nem tudtam volna ilyen könnyen lefizetni, mint ezt a vidékit. – Felfelé ívelt a szája. – Nagyon szépnak kellett lennie annak az asszonynak!

Xialát ettől még jobban elöntötte a pír.

– Az is volt! – vágta rá dacosan.

– Mit meg nem teszünk a gyönyörű nőért! – jegyezte meg Balam egy sokatmondó sóhaj kíséretében.

Xiala visszafogta magát, hogy ne reagáljon. Egy pillanatig sem hitte, hogy a mellette álló férfi bármi örültséget képes lenne megtenni egy gyönyörű nőért, vagy adott esetben egy gyönyörű férfiért. Lord Balam sokkal fegyelmesebbnek tűnt annál, mintsem átadja magát olyan egyszerű dolgoknak, mint a testi gyönyörök.

– Nem tudta, hogy az ilyenfajta szerelem tiltott errefelé? – kérdezte a férfi könnyedén.

Xiala köpött egyet.

– Ki gondolná, hogy egy ilyen városméretű településen ennyi szemellenzős szentfázék gyűlt össze!

– Ó, de hát nem is a nagyvárosban vagyunk. – Gondterhelten sóhajtott. – De még egy városban is, ahol az illendőség... – Balam nem fejezte be a gondolatot, de Xiala tudta, mit akart mondani. – Ahonnan maga jön, ott máshogy működik ez? – tette fel a kérdést ártatlanul, majd hozzátette: – A teekeknél?

– Hol vannak az emberei? – terelte el a szót Xiala. A férfinak semmi köze ahhoz, honnan származik és kikhez vonzódik.

Lord Balam oldalra hajtotta a fejét.

– Az embereim?

– A szolgálói. Meg egy palankin. Azt hittem, a magafajta lordoknak még lábuk sincs.

A férfi elnevette magát.

– Én inkább gyalog járok. Kuharan pont megfelelő távolságra fekszik egy kellemes reggeli sétához.

Hazudott. Xiala sejtette, hogy a lord azért jött egyedül, mert nem akarta, hogy bárki is tudja, hova megy. De miért van itt? Még mindig nem tudta, miért jött ide érte, és egyáltalán hogyan talált rá.

– Még mindig nem mondta el, ki maga.

– A nevem Balam. Lord Balam vagyok a Hetek Házából, Cuocola kalmárlordja, a Félhold-tenger patrónusa, születési jognál fogva Fehér Jaguár.

Minden lord rendelkezett ilyen titulusokkal. Balam semmivel sem mondott többet annál, amilyeneket Xiala korábban is hallott.

– Kellene, hogy érdekeljen?

– Nos, reméltem, hogy lenyűgözi – felelte közönyösen. – Némi időt megspóroltunk volna vele. – Ismét elmosolyodott, bár az is lehet, hogy a mosoly soha le sem fagyott az arcáról. – Én meg úgyis tudom, hogy maga kicsoda. – Elhallgatott, Xialára nézett, kellő súlyt adva a szavaknak: – Hogy *micsoda*.

Persze hogy tudta. Azért jött erre az általa nem kedvelt helyre, hogy kihozza a börtönből. Naná, hogy tudta, ki ő.

– Mit akar tőlem, Macskalordsága... ugye ezt a nevet mondta? – kérdezte Xiala. – A gazdagok nem szoktak csak úgy leállni velem beszélgetni, hacsak nem akarnak valamit tőlem. És ahhoz, hogy megszerezze, kétségkívül nem fizetnek le tupiléket.

– Némi tisztelet azért jólesne – jegyezte meg a lord finoman –, de úgy tűnik, ez lehetetlen kérés.

– Az egyszer biztos. – Xiala elhatározta, hogy nem köntörfalaz. – Jobb, ha már most tudja: a csontjaim nem eladók.

Balam meglepődött.

– A csontjai?

Próbálta felmérni, vajon a férfi csak színleli-e a meglepettséget. Azt mondta, tudja, mi ő, ami azt jelentette, tisztában van azzal, hogy teekszülött. Voltak ugyanis olyanok, akik teekcsontból készítettek amuletteket. Mert a babona úgy szól: szerezz egy teek ujjpercet, és kedvező időjárásban lesz részed. Általa kapsz jó szelet, ha kell. Vagy kapj el egy teeket, vágd ki a csontot a torkából, és mély vizeken is jó fogás vár rád! Xiala a hüvelykujjával a bal kisujjához ért, amelyikről hiányzott a legfelső perc. Csakis magának köszönheti, hogy odalett. Túl sokat ivott, és rossz emberben bízott meg. Valakiben, akinek a szeme szép volt, akár a tavaszi eső áztatta föld. Kezét a lába közé csúsztatta, és olyat tett, hogy... de mindegy is már. Azóta Xiala az övére erősített törrel járt-kelt, ami úgy tűnt, kellőképpen elriasztotta a kincsvadászokat. Azt a tört előző éjjel veszítette el. Vagy elhagyta, vagy a börtönben kobozták el tőle. Talán jobb is, hogy így történt. Nem rajongott a törökért. Csak elrettentésül hordta magánál, hiszen ha újból olyan helyzetbe sodródna, amiben veszélybe kerül valamelyik testrésze, akkor az Énekét venné elő. Az kihúzná a bajból. Persze csak ha elég józan lenne, és ki tudná ereszteni a hangját. A törnek már csak a látványa elég volt ahhoz, hogy távol tartsa az embereket, míg ha azt hitték, hogy megpróbálja megbabonázni őket az Énekével, azonnal vérengző fenevaddá változtak.

– Akkor meg szemeket gyűjt? – kérdezte Xiala kihívón. – Láttam, mennyire bámult.

Néhány teeknek a szeme a legtisztább vizek kristálykék árnyalatában csillogott. Akadtak viharászürke tekintetűek is, de a legritkábbnak az számított, amilyen színű Xiala szeme volt: igazi ékkövekben gazdag kaleidoszkóp, annyiféle ragyogással, ahányféleképpen a napfény táncol a sekély víz tükreán. Egyszer egy férfi, már arra sem emlékszik, melyik kikötőben, azt mesélte neki, hogy Tova nemesei az olyan teekszemeket gyűjtik, mint amilyen az övé, és az ujjukon viselik ékszerként. Xiala mihelyt meghallotta ezt, azon nyomban kieresztette Énekét, és addig Énekelt, amíg a férfi álomba nem szenderült. Bántódása nem esett

ettől a nyavalyásnak, csak épp annyi történt, hogy másnap reggel nem ébredt fel időben, nem tudott sorban állni a kikötőben, aminek eredményeképpen munka és fizetség nélkül maradt. Kijárt neki ennyi megtorlás.

– Se csontok, se szemek – felelte Balam, és teátrálisan megvonta a vállát. – Munkát ajánlok, kapitány. Úgy hallom, jól jönne.

– Lord Pech. Hát így talált rám?

Balam bólintott.

Naná, hogy a lordok összevissza fecsegnek! Ez pedig azt jelentette, hogy Xiala munkalehetőségei egy szempillantás alatt megcsappantak. Ezek szerint mostantól nemcsak bajt hozó teek, hanem hirtelen haragú teek hírében is áll.

– Mit kéne szállítani?

– Embert.

– Rabszolgákat? – Megrázta a fejét. A helyzete kétségbeejtő, de nem ennyire. – Embereket nem viszek.

– Nem rabszolgák – mondta lord Balam olyan arckifejezéssel, mint aki már a gondolattól is elszörnyed. Xiala persze nem hitt neki. Tisztában volt vele, hogy Cuecola lordjainak jócskán benne van a kezük a rabszolga-kereskedelemben.

– Akkor meg kit?

A férfi megmozgatta az ujját.

– A kérdés inkább az, hogy hova.

Xiala nem erősködött, miután látta, hogy lord Balam kerüli a válaszadást.

– Akkor meg hova? – kérdezte inkább.

– Továba.

Még soha nem járt ott, de ismerte a várost – ahogy mindenki. A kontinens ékszerdobozának, a szent városnak, az Égből Jöttek városának nevezték. A felhőkbe burkolózó sziklaváros az Égből Jött klánok legendás szülőhazája volt. Otthonául szolgált a Nap Papnak és a Figyelőknek, akiknek az volt a feladatuk, hogy vezessék a kalendáriumot, és fenntartsák a rendet. Tova volt a Meridián kontinens vallási központja, míg Cuecolát a kereskedelem fővárosának, Hokaiát pedig katonai központnak tartották.

Xiala maga elé képzelte Meridián térképét. A népesség nagy része a félhold formájában ívelő partszakasz mentén telepedett le. Cuecola városa a C alakú ív alsó végén terült el. Tova városába a Tovasheh-folyón keresztül lehetett eljutni, aminek torkolata a félhold bal belső ívében helyezkedett el. Hokaia városa a C ív felső szélén feküdt északon, a déli Cuecolával átellenben. Más városok és települések is voltak a kontinensen, de egyik sem fejlődött olyan nagyra és hatalmasra, mint a félhold két egymással szembeni csúcsánál és a közepén elterülő három nagyváros.

– Az nincs közel – állapította meg. – Ráadásul az esztendő ezen kései évszakában még veszélyes is az odaút. A Félhold-tenger késő ősszel a legviharosabb. Nem véletlenül hívják hajópusztítónak. A hullámok háromszor olyan magasak, mint egy nagyra nőtt ember. Pokoli szelek fújnak. Az eső meg... Akár az özönvíz.

Tova városát szárazföldön is meg lehetett közelíteni, de a leggyorsabb mégiscsak a hajó, a Félhold-tengeren át. A folyótorkolatától aztán bárkával vagy gyalogszerrel kellett továbbhaladni. Mivel már megkezdődött a holt idény, a legtöbb hajó dokkban pihent, vagy csak rövid utakat tett a partok mentén. Xiala úgy tervezte, hogy a lord Pechhel folytatott útja az utolsó ebben az évben.

– Húsz nap alatt kell odaérni.

– Húsz nap alatt? Kizárt. Az év ezen szakaszában lehetetlen. Harminc nap alatt még csak-csak menne, beleszámítva a balszerencsét és a rossz időjárást is, no, meg ha találna egy olyan eszelős kapitányt, aki mindezt bevállalja.

– De azért meg lehet csinálni?

– Most mondtam, hogy nem.

– De ha a tenger nyugodt lenne, az időjárás is kedvezne, és az én eszelős kapitányom elég bátor lenne ahhoz, hogy ne partközelen hajózzon, hanem kimerészkedjen a nyílt tengerre?

A csontok, a szép szemek csak egy dolog, de amiről a lord beszélt, ahhoz kifejezetten Xiala ereje kellett. Már értette, miért őt kereste meg a lord.

– Az Énekiem nem így működik. Az időjárás ellen semmit nem tehetnek.

– De le tudja csitítani a tengert, és azt mondják, a maga fajtája nem fél a nyílt vizektől.

– *Az én fajtám?* – Pont olyan megvetéssel ismételte meg a kifejezést, amelyet meg is érdemelt, de Balam mintha meg sem hallotta volna.

– A teekék, természetesen.

Xiala a szemét forgatva nézett fel a csillagokra. Minek olyanoknak beszélni, akik úgysem értenek a szóból?

Időközben elérték Cuecola városfalait. A település azon része, ahova beértek, már Xialának is ismerősnek tetszett. A hosszú, széles sétány környékén, amin végighaladtak, a Hetek Házának lordjai laktak. Egészen a kikötőig leért, csak a tenger állta útját.

– És mit kínál cserébe?

– Egy hajót rakománnyal és legénységgel – felelte a lord. – Feltéve, ha utána is nekem dolgozik. A rakományból befolyt nyereség tíz százalékat, alapbért és egy szobát az egyik házamban, amikor a cuecolai kikötőben tartózkodik. Ám ha azelőtt kilép, hogy a szerződésünk lejárna, a hajót visszaveszem, maga pedig elveszít mindent, amit addig jutatásként szerzett.

– És mennyi időre szólna a szerződés?

– Tizenkét évre.

Tizenkét év! Tizenkét év bármelyik lord keze alatt hosszú idő. De közben csinos kis vagyontra tehetne szert, ha Balam hajója és rakománya valóban olyan jó, mint amilyennek feltételezi. Harminckilenc évesen visszavonulhatna, jómódú nő lehetne. Nem kellene folyton új munka után koslatnia, hol egyik, hol másik lord előtt megalázkodnia, és a kételkedő legénységet sem kellene folyton arról meggyőznie, hogy többet ér szemgolyóknál és kisujjagnál.

– Honnan tudhatom, hogy maga nem olyan gazember, mint Pech? Balam elmosolyodott.

– Ó, én is gazember vagyok, csakhogy az igazságos fajta. Nem fogja megbánni, hogy nekem dolgozik.

– Szóval, ha beállok magához, akkor tizenkét év múlva egész vagyont üti a markomat.

– A megérdemelt fizetsége – helyeselt a férfi.

– És ha idő előtt lelépek?

– Akkor semmit nem kap.

Xiala kicserepesedett alsó ajkába harapott.

– És kirúgni kirúghat?

– Csak ha erkölcsi vétket követ el.

Xiala felvakkantott, mire Balam szája szegletében halvány mosoly jelent meg.

– Hús százalék – próbálkozott Xiala.

A férfi erre megállt, mire Xiala is megtorpant. A nyüzsgő utcán úgy mosták körül őket a járókelők, mint víz a szigetet. Ám egyikük sem mert volna odaszólni egy hetek házabeli lordnak. Ha az uraság az utca kellős közepén óhajtott megállni, hogy egy nadrágot viselő, alkoholtól és vizelettől bűzlő nőszeméllyel társalogjon, akkor nyugodtan megtehetette. Szíve joga volt.

– Az a sejtésem, kapitány – közölte Balam közönyösen –, hogy bármilyen munkát elvállalna, csak hogy egy időre eltűnhessen Cuecolából. Az idő elfeledteti egy bizonyos tupilével azokat a főbenjáró bűnöket. De nehogy azt higgye, hogy könnyen elszegődhet valamelyik hajóra azok után, amit Pechhel művelt! Mert tudja, rendkívül felbőszítette a lordot. Már annak okán is tömlöcbe vethették volna, a többről nem is beszélve.

– Tizenöt.

– Tizenkettő, de ha nem hagyja abba az alkudozást, nyolcnál többet nem leszek hajlandó kínálni.

A férfi várta Xiala válaszát, és amikor az nem szólt, így folytatta:

– Akkor megegyeztünk.

– Még valami.

Balam szája elkeskenyedett, mire Xiala gyorsan megszólalt:

– Kellene egy fürdő. Bűzlök.

A férfi megkönnyebbült.

– A kikötők közelében van egy fürdőház. Elintézem, de iparkodnia kell.

Azzal nem lesz baj, csak már legyen ott, gondolta Xiala.

– És tiszta ruha – tette hozzá hangosan.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Minek néz engem, kapitány? Mosónőnek?

Xiala végignézett az árusokon körülöttük. A legtöbb ruhát rendelésre varrták, és hetekbe telt, mire elkészült.

– Akkor majd kimosom a saját ruhámat a fürdőben – mondta beletörődve.

Megszáradni nem fognak, de annyi hajón töltött idő után Xiala hozzá volt szokva a nyirkos öltözékhez.

– És most ki vele, kit kell Továba vinnem? – tette fel a kérdést ismét.

– Egy obregi férfit – felelte Balam könnyedén. – Vak. Sebhelyes. Ha jól vettem ki a szavaiból, vallási okok miatt nyomorodott meg. Ártalmatlan. – Ezt az utolsó szót úgy hadarta el, mintha valamit titkolna.

– Pont azokról szokott kiderülni, hogy gonoszak, akiket ártalmatlannak neveznek – jegyezte meg halkán Xiala.

Balam felé fordult. A tekintetéből olyan erő sütött, hogy Xialának a lélegzete is elakadt. Egy ilyen helyzetben egy átlagos nő azonnal a fegyvere után kapott volna, de Xiala ösztönösen is az Énekéért nyúlt. Még ha a tőre ott lógott volna is a derekán, az Éneke lett volna az első.

Balam összehúzta a szemét, Xialát méregette. Mintha ráérezett volna, milyen fegyvert készül használni. De úgy tűnt, nem érdekli. Elfordult, és megindult a kikötők felé.

– Reméljük, téved, kapitány – szólt vissza végül a válla fölött. – Mindkettőnk érdekében mondom.